

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: Fastkredit ČR v. o. s.**, IČ 27972909, se sídlem Karlovy Vary, Sokolovská 272/46, *zastoupeného Mgr. Jiřím Maškem, advokátem, se sídlem Plzeň, Lochotínská 1108/18*, proti **žalované: Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Praha 2, Štěpánská 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 5. 2016, čj. ČOI 28646/16/O100/2200/15/16/HI/Št,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí České obchodní inspekce, ústředního inspektorátu, ze dne 3. 5. 2016, čj. ČOI 28646/16/O100/2200/15/16/HI/Št, a rozhodnutí České obchodní inspekce, Inspektorátu Plzeňského a Karlovarského se sídlem v Plzni, ze dne 17. 2. 2016, čj. ČOI 19774/16/2200, se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 13.200,- Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Jiřího Maška, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobou ze dne 30. 6. 2016, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručenou téhož dne, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 3. 5. 2016, čj. ČOI 28646/16/O100/2200/15/16/HI/Št (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ředitele inspektorátu České obchodní inspekce, Inspektorátu Plzeňského a Karlovarského se sídlem v Plzni (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“), ze dne 17. 2. 2016, čj. ČOI 19774/16/2200 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“).

Zákon č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, se mimo jiné vztahuje na nabízení a prodej výrobků a na nabízení a poskytování služeb v případech, kdy k plnění dochází na území České republiky. Na ostatní případy se vztahuje tehdy, souvisí-li plnění s podnikatelskou činností provozovanou na území České republiky.

Spotřebitelské právo je upraveno též zákonem č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, přičemž na závazky ze smluv uzavíraných se spotřebitelem se vztahují především ustanovení § 1810 a násl.

Správní řízení je upraveno správním řádem.

[III] Žaloba

Žalobce nejprve stručně zrekapitulovat předcházející řízení a popsal, z jakého důvodu se dovolává ochrany svých subjektivních práv. Žalobní argumenty byly shrnuty v části III. a V. žaloby.

V důsledku zamítnutí odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí dopadla na žalobce citelná sankce ve výši 70.000,- Kč, jakožto i povinnost hradit paušální částku nákladů řízení, kteréžto nejen, že jsou přímým důsledkem nezákonného řízení, ale uložená pokuta je navíc nepřiměřeně přísná.

Nezákonnost napadeného i prvoinstančního rozhodnutí žalobce spatřoval zejména v následujících důvodech.

- a) Žalovaná (jakožto i prvoinstanční správní orgán) porušila ustanovení správního práva hmotného, když nerespektovala zásadu materiální pravdy vyjádřenou v § 3 správního řádu.

Žalobce předně konstatoval, že byl zkrácen na svých právech, když ani jeden ze správních orgánů nepostupoval v souladu se zásadou materiální pravdy vyjádřenou v § 3 správního řádu. Žalobce byl toho názoru, že vzhledem k tomu, že se v daném případě jednalo o řízení o správním deliktu, v němž mohla být žalobci uložena poměrně citelná sankce ve formě pokuty až do výše 5.000.000,- Kč, bylo povinností správních orgánů i bez návrhu zjišťovat veškeré rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce. Na tuto zákonnou povinnost prvoinstanční správní orgán rezignoval a žalovaná pak tento nezákonný postup nezhojila. Místo toho, aby žalobcovu odvolání vyhověla, zamítla jej a prvoinstanční rozhodnutí potvrdila.

Žalobce přitom v probíhajícím řízení vytrvale vysvětloval a akcentoval, že podklady shromážděné ve správním spise k datům 9. 4. 2015, 15. 4. 2015 a 16. 4. 2015 nemají žádnou vypovídající hodnotu, neboť se nejedná o kompletní a tedy autentické záznamy podoby internetových stránek v daném okamžiku, ale toliko o vytištěný text bez obrázků a textu v nich obsažených. Žalobce se tudíž na rozdíl od žalované domníval, že to, že ve správním spise absentují printscreeny internetových stránek žalobce ze dnů 9. 4.

2015, 15. 4. 2015 a 16. 4. 2015, budí zcela přirozeně důvodné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu, zvláště když žalobce předložil důkaz, kterým prokazuje jinou podobu internetových stránek (s upozorněním „*Výše uvedené sdělení neznamená, že došlo k uzavření smlouvy o půjčce, ale pouze, že byl učiněn návrh na uzavření smlouvy*“).

Argumentace s printscreenem ze dne 13. 4. 2015 pak dle názoru žalobce nemůže v právním státě obstát, když nejenže tento důkaz nebyl získán a v řízení proveden zákonným způsobem (jak bude podrobně vysvětleno níže), ale především zachycuje stav webové stránky provozované žalobcem v časovém úseku, který není vůbec předmětem probíhajícího řízení. Žalobce byl sankcionován za jednání, jehož se měl dopustit ve dnech 9. 4. 2015, 15. 4. 2015 a 16. 4. 2015. Je proto zcela nepřijatelné a nezákonné, aby byl jako hlavní usvědčující důkaz v řízení použit záznam webové stránky z jiného dne, neboť takový postup nelze označit za zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to o to více, když předmětem dokazování jsou webové stránky, tj. prostředí, které je ve 21. století, které lze označit za dobu informačních technologií, velmi snadno modifikovatelné a napadnutelné, a to nejen ze strany žalobce, ale kupříkladu i třetích osob, hackerů apod.

Pokud chtěly správní orgány sankcionovat žalobce za jednání ze dne 9. 4. 2015, 15. 4. 2015 a 16. 4. 2015, měly si právě a pouze k těmto dnům opatřit dostatečný důkazní materiál. Vzhledem k tomu, že tak neučinily, porušily dle žalobce právního názoru zásadu materiální pravdy, a rozhodnutí ve věci tak bylo přinejmenším předčasné. Z obdobných důvodů žalobce namítal, že v rámci námitek proti protokolu o kontrole navrhl k důkazu mimo jiné čestné prohlášení provozovatele serveru, společnosti Big Boss SportsWear s.r.o., dle které nebyla služba automatického skriptu CRON nikdy v provozu. S tímto důkazním návrhem se prvoinstanční správní orgán zákonným způsobem nevypořádal, čímž opětovně porušil zásadu materiální pravdy, neboť nezjistil stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Žalovaná pak postupovala v rozporu s § 89 odst. 2 správního řádu. Povinností žalované bylo bez ohledu na rozsah odvolacích námitek žalobce přezkoumat soulad prvoinstančního rozhodnutí a řízení, které jeho vynesení předcházelo, s právními předpisy. Porušením základních zásad činnosti ze strany prvoinstančního orgánu se tak měla žalovaná nepochybně zabývat.

- b) Správní orgány obou stupňů dospěly na základě spisového materiálu k nesprávným skutkovým zjištěním, když uzavřely, že internetové stránky žalobce neobsahovaly upozornění ve znění „*Výše uvedené sdělení neznamená, že došlo k uzavření smlouvy o půjčce, ale pouze, že byl učiněn návrh na uzavření smlouvy*“; byly tak překročeny meze zásady volného hodnocení důkazů.

S předcházejícím žalobním bodem do značné míry souvisí další námitka, a to námitka nesprávných skutkových zjištění. Správní orgány obou stupňů shodně uzavřely, že internetové stránky žalobce neobsahovaly upozornění ve znění „*Výše uvedené sdělení neznamená, že došlo k uzavření smlouvy o půjčce, ale pouze, že byl učiněn návrh na uzavření smlouvy*“. Žalobce se domníval, že tento závěr nemá oporu ve správním spise, a proto byly

zcela nepochybně překročeny meze volného hodnocení důkazů. Napadené rozhodnutí je dle názoru žalobce založeno na libovůli žalovaného.

Žalovaná na straně 5 napadeného rozhodnutí uzavřela, že „argumentaci žalobce považuje za účelovou (...) a rovněž nepovažuje za věrohodné tvrzení žalobce, že na jeho internetových stránkách bylo uvedeno upozornění, že jde pouze o žadatele o půjčku. Správní orgán navštívil stránky žalobce v průběhu dubna roku 2015 několikrát a dané upozornění se na nich nenacházelo (viz výtisk stránek ze dnů 9. 4., 15. 4. 2015 a 16. 4. 2015 a printscreen ze dne 13. 4. 2015).“

Žalobce konstatoval, že si je velmi dobře vědom dopadů zásady volného hodnocení důkazů vyjádřené v § 50 odst. 4 správního řádu, na druhou stranu však byl přesvědčen o tom, že tato zásada nesmí být nástrojem libovůle správního orgánu, tj. instrumentem, díky němuž správní orgán odůvodní v podstatě jakékoliv závěry bez zjevné souvislosti se shromážděným důkazním materiálem. A právě k tomu dle názoru žalobce došlo v předmětném řízení.

Tvrzení správního orgánu o opakovaných návštěvách webových stránek žalobce (někdy) v průběhu dubna roku 2015 je za prvé zcela nepřezkoumatelné a za druhé není žádným procesně relevantním způsobem zaznamenáno ve správním spisu (např. sepisem úředního záznamu, protokolu o kontrole, vyhotovením odborného vyjádření apod.).

Skutková zjištění žalovaného, resp. prvoinstančního správního orgánu jsou tak postavena toliko na výtisku stránek ze dnů 9. 4., 15. 4. 2015 a 16. 4. 2015, kteréžto, jak podrobně vysvětleno výše, nemají žádnou vypovídající hodnotu, a na printscreenu ze dne 13. 4. 2015, který se pak netýká dnů, za něž je žalobce sankcionován.

Závěr prvoinstančního správního orgánu o účelovosti procesní obrany proto žalobce považuje za zjevný exces ze zásady volného hodnocení důkazů. Nadto, žalobce poukázal i na skutečnost, že správní orgány obou stupňů nerespektovaly zákonný postup stanovený pro hodnocení rozporných důkazů. Žalobce v tomto směru poukázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 2. 1997, sp. zn. 6 A 139/94: „Teprve po vyčerpání možnosti provést dokazování k odstranění existujících rozporů může správní orgán přistoupit k hodnocení důkazů [§ 34 odst. 5 správního řádu] dnes zejména ustanovení § 54 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění]. Jestliže se však ani úplným dokazováním nepodaří odstranit rozpory mezi důkazy, je naprosto nezbytné, aby správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí vyložil, v čem rozpor spočíval, co bylo učiněno pro jeho odstranění, proč se to nepodařilo a ke kterým důkazům se nakonec při svém hodnocení správní orgán přichýlil a které důkazy odmítl (jinak řečeno, proč vyšel z jedněch skutkových zjištění a nikoli ze zjištění protichůdných). Pokud tak správní orgán nepostupoval, přiklonil se bez jakéhokoli zdůvodnění ke skupině důkazů, které podporují verzi o tom, že žalobce spáchal správní delikt [§ 35 odst. 1, písm. c) zákona o státní památkové péči: „poškození“, „znehodnocení“, „zničení“] a pominul důkazy, z nichž vyvěrá opak, vykročil tím ze zákonných mezí, které mu zákon vytyčuje pro hodnocení důkazů, a proto je jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné.“

Žalovaná rezignovala na snahu rozšířit dokazování takovým způsobem, aby byly odstraněny rozpory v provedených důkazech, tento svůj postup neodůvodnila a bez hlubšího vysvětlení pominula důkazy navržené žalobcem. Lze tedy ve světle citované judikatury patrně uvažovat i o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

- c) Správní orgány obou stupňů porušily ustanovení správního práva procesního, když nepřihlédly k žalobcem uplatněným tvrzením svědčícím v jeho prospěch, s nimiž se ani dostatečně argumentačně nevypořádaly, v důsledku čehož napadené rozhodnutí neodpovídá po kvalitativní stránce § 68 odst. 3 správního řádu.

Prvoinstanční správní orgán, aby se vypořádal s žalobcovou procesní obranou, vložil do správního spisu *ex post* tzv. printscreen, tj. obraz inkriminované webové stránky ze dne 13. 4. 2015, z něhož má vyplývat, že v době kontroly nebyla na stránkách www.hotovostonline.cz uvedena vysvětlující informace.

Žalobce v návaznosti na doplnění spisu argumentoval tím, že jako důkaz byl prvoinstančním orgánem použit printscreen ze dne 13. 4. 2015, který se poprvé objevil ve spise až 20. 1. 2016, tento nesouvisí se dny kontroly jeho webových stránek, nemůže být použit jako důkazní materiál, neboť z kontrolního protokolu nevyplývá, že by byla prováděna kontrola webových stránek i dne 13. 4. 2015.

Dále žalobce zcela věcně namítl, že se jedná o printscreen stránky, který nese označení kontakty, kdy se jedná o poslední stránku v prezentaci, která je přístupná až po načtení první stránky prezentace, která se jmenuje index, když minimálně na hlavní a první stránce celé prezentace bylo grafické upozornění obsahující text „*Výše uvedené sdělení neznamená, že došlo k uzavření smlouvy o půjčce, ale pouze, že byl učiněn návrh na uzavření smlouvy*“. Printscreen tedy není kompletní, ale je z něho patrna jen jedna část stránky.

S touto přílehlavou a nevyvrácenou žalobcovou argumentací se prvoinstanční správní orgán žádným způsobem nevypořádal, a postupoval tak v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, přestože zákon zcela jasně a explicitně stanoví, že „*v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí*.“ V právním státě nelze přistoupit na to, aby orgán veřejné moci zcela ignoroval věcnou a přílehlavou argumentaci (obranu) účastníka řízení a rozhodnutí ve věci vynesl prakticky tak, jako by nebyla vyřčena. Prvoinstanční rozhodnutí je z tohoto důvodu nepřezkoumatelné a žalovaná pochybila, když toto porušení zákona přehlédla.

- d) Žalovaná porušila ustanovení správního práva procesního, když v rozporu s § 89 správního řádu nepřihlédla k tomu, že důkazní řízení před prvoinstančním orgánem proběhlo v rozporu s právními předpisy.
- e) Napadené rozhodnutí, jakožto i prvoinstanční rozhodnutí je postaveno na nezákonném důkazu.

Důkazní řízení před prvoinstančním správním orgánem proběhlo v rozporu s právními předpisy, v důsledku čehož je napadené rozhodnutí, jakožto i prvoinstanční rozhodnutí opřeno o důkaz opatřený nezákonným způsobem. Žalovaná pak pochybila tím, že porušila ustanovení správního práva procesního, když v rozporu s § 89 správního řádu k této vadě nepřihlédla.

Stěžejním důkazem, na němž správní orgány obou stupňů postavily svůj závěr o odpovědnosti žalobce za správní delikt, je již opakovaně zmiňovaný printscreen webové stránky provozované žalobcem ze dne 13. 4. 2015. Žalobce je přesvědčen o tom, že tento důkaz byl za prvé získán nezákonným způsobem a zadruhé nebyl v řízení proveden zákonným způsobem. Navíc i další skutečnosti, které v řízení vyšly najevo a které se předmětného důkazu týkají, vzbuzují značné pochybnosti. Proto k důkazu nemělo být přihlíženo.

Ustanovení § 50 správního řádu normuje, že podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakožto i skutečnosti obecně známé.

Již z legální definice podkladu pro vydání rozhodnutí je patrné, že printscreen ze dne 13. 4. 2015 je dle své povahy důkazem, neboť šlo o takový podklad, na základě kterého se ve správním řízení dokazovaly určité skutečnosti (konkrétně existence či neexistence upozornění). Ke shodnému závěru dospěl i prvoinstanční správní orgán, který o printscreenu ze dne 13. 4. 2015 jako o důkazu hovoří na str. 7. prvoinstančního rozhodnutí. Navzdory výše uvedenému nebyl printscreen ze dne 13. 4. 2015 v řízení proveden jako důkaz zákonným způsobem, neboť o jeho provedení nebyl sepsán protokol, prvoinstanční správní orgán porušil § 18 odst. 1 správního řádu.

Závažnějším pochybením je však dle názoru žalobce nezákonné získání důkazu. Žalobce akcentuje, že výkon státní moci je omezen zákonem (princip omezenosti a zákonnosti výkonu veřejné moci), tj. orgány veřejné moci smějí činit jen to, co jim zákon výslovně dovoluje, způsobem v zákoně uvedeným. Pokud jde pak o otázku, jakým způsobem se důkazní prostředek stává součástí správního spisu, je dle právního názoru žalobce nutné hledat oporu jednak ve správním řádu, dále pak i v zákonu č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád). Obě zmíněné normy pak zakotvují určitý standardizovaný postup, který typicky spočívá v sepsu úředního záznamu, protokolu či protokolu o kontrole. Je tudíž nepřijatelné, aby do spisu přibývaly, popř. z něj mizely jakékoliv jeho součásti bez toho, aby byl tento proces řádně zaznamenán. A právě k tomu došlo v posuzovaném případě.

Žalobce proto namítá, že se v daném případě stal printscreen ze dne 13. 4. 2015 součástí spisu nezákonným způsobem, neboť neexistuje záznam o tom, kdo, kdy, proč a jakým způsobem jej pořídil. Žalobce v tomto směru akcentuje, že s předmětným printscreenem, přestože by měl údajně pocházet ze dne 13. 4. 2015, byl seznámen až 20. 1. 2016. Pokud by byl printscreen řádně pořízen v průběhu probíhající kontroly, nepochybně by tato skutečnost byla zaznamenána v protokolu o kontrole či v některém z úředních záznamů, k čemuž však nedošlo.

Žalobce dále poukazuje na to, že i sám prvoinstanční orgán si byl tohoto pochybení vědom, ale nevyvodil z něj patřičné procesní důsledky (k tomu srov. str. 11 prvoinstančního rozhodnutí: „Je třeba přiznat, že pochybením bylo, pokud printscreen nebyl součástí úředního záznamu, popř. protokolu o kontrole, ale byl do spisu vložen až následně.“).

Další vážné pochybnosti pak budí skutečnost, že prvoinstanční správní orgán vedl spis v rozporu s § 17 správního řádu, dle kterého „*musí spis obsahovat soupis všech svých součástí, včetně příloh, s určením data, kdy byly do spisu vloženy.*“ Jelikož spis žádný soupis neobsahuje, což žalobce ověřil nahlédnutím do spisu dne 3. 6. 2016, nelze vyloučit, že se spisovým materiálem mohlo být manipulováno a nelze ani ověřit pravý okamžik, kdy byl printscreen do spisu skutečně založen.

Navíc ze samotného printscreenu ze dne 13. 4. 2015 je zjevné, že osoba, která jej pořídila, měla v tzv. záložce otevřenou sociální síť Facebook. Žalobce mimo jiné i z tohoto důvodu pochybuje o tom, že materiál byl skutečně pořízen v průběhu kontrolní činnosti České obchodní inspekce oprávněnou úřední osobou, když nelze předpokládat, že by zaměstnanec státní správy mohl v průběhu své pracovní doby, neřku-li pak v průběhu provádění kontrolní činnosti, vyvíjet takové ryze soukromé aktivity, jakou je využívání sociální sítě Facebook.

Ve světle všech shora uvedených skutečností tak dle názoru žalobce působí předmětný důkaz zcela nevěrohodně (o nezákonnosti nemluvě) a správní orgány obou stupňů se s ním podle toho měly vypořádat.

- f) Uložená sankce je nepřiměřeně přísná, žalovaná se zákonným způsobem nezabývala majetkovými poměry žalobce.

Žalobce namítal, že sankce uložená mu prvoinstančním rozhodnutím je nepřiměřeně přísná. V souladu s § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele je při určení výše pokuty třeba vzít v úvahu závažnost správního deliktu, zejména způsob jeho spáchání a jeho následky a k okolnostem, za nichž byl spáchán. I za předpokladu, že by spáchání správního deliktu bylo žalobci prokázáno, což dle jeho názoru nebylo, považoval žalobce za chybný postup žalovaného a prvoinstančního orgánu pokud jde o zohlednění závažnosti správního deliktu. Závažnost správního deliktu je dána zejména rozsahem a intenzitou porušení chráněných zájmů. Žalobce proto nesouhlasil se závěrem prvoinstančního orgánu, který potvrdila žalovaná, pokud jde o vyšší závažnost správního deliktu. Žalovaná naopak zastává právní názor, že závažnost předmětného správního deliktu je spíše nízká. Dle napadeného rozhodnutí se měl žalobce dopustit deliktního jednání tím, že měl porušit zákaz používání nekalých obchodních praktik, které byly v rozporu s požadavky odborné péče a byly způsobivé podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele tak, že mohl učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil, tj. uzavřít smlouvu o půjčce. Žalobce měl informovat ve zjištěných případech dne 9. 4. 2015, 15. 4. 2015 a 16. 4. 2015 o aktuálně poskytnutých půjčkách, když uváděl jména fyzických osob a počáteční písmeno příjmení a výši pokuty, kterou tyto osoby získaly, ačkoliv půjčky v uvedených případech neposkytl.

Pokud jde tedy o rozsah porušení chráněných zájmů, ten je prokazatelně minimální, když k inkriminovanému postihovanému jednání mělo dojít pouhé tři dny v roce a nebylo jakkoliv prokázáno, že by webové stránky provozované žalobcem byly jakkoliv frekventovaně navštěvovány, tudíž jakékoliv širší poškození spotřebitele je zcela vyloučeno. Obdobně lze argumentovat, pokud jde o intenzitu porušení chráněného zájmu. Nebylo jakkoliv prokázáno či správním orgánem hodnoceno, zda a z jakých důvodů lze právě tento typ nepravdivé informace považovat za natolik intenzivní, že to odůvodňuje závěr o vyšší závažnosti správního deliktu.

Pokud jde o další zákonná kritéria pro určení výše pokuty, lze uzavřít, že způsob tvrzeného spáchání byl typický pro daný typ správního deliktu, stejně tak jako okolnosti, za nichž byl spáchán. To znamená, že ani v tomto případě zde nebylo místo pro hodnocení věci v neprospěch žalobce.

Pokud pak prvoinstanční orgán konstatoval, že se uložená pokuta neodchyluje svou výší od pokut ukládaných správním orgánem v obdobných případech, tak je to závěr dosti možná nesprávný a zcela jistě nepřezkoumatelný. Žalobce za účelem ověření přiměřenosti pokuty listroval tzv. otevřená data zveřejněná Českou obchodní inspekcí na www.coi.cz, konkrétně sankce dle zákona č. 634/1992 Sb. uložené od roku 2012 do 2016 a nenalezl ani jeden sankcionovaný správní delikt dle § 24 odst. 1 písm. a), v případě správních deliktů dle § 24 odst. 1 písm. d) pak byly dle otevřených dat ukládány pokuty v řádech tisíců korun (nejčastěji 2.000,- Kč). Žalobce proto namítal krom nepřiměřenosti uložené sankce i porušení zásady legitimního očekávání ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu.

Co se týče následků správního deliktu, správní orgány obou stupňů nezohlednily, že sice stíhaným protiprávním jednáním mohlo dojít ke zkrácení spotřebitele být řádně informován, avšak na druhou stranu nebylo prokázáno, že by k uvedení spotřebitele v omyl skutečně došlo. I to se dle žalobcova názoru mělo projevit v nižší sankci.

Všechny shora uvedené důvody nezákonnosti rozhodnutí, a zejména pak důvody uvedené výše sub a), c), d) a e) ve svém souhrnu představují zásah do legitimního očekávání žalobce a nepřípustné narušení jeho právní jistoty, což je v rozporu jak se základními zásadami činnosti správních orgánů, tak i v rozporu s Listinou základních práv a svobod.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná se k věci vyjádřila v podání ze dne 15. 8. 2016. Poukázala na skutečnost, že žalobce v průběhu správního řízení několikrát změnil svou argumentaci. Nejprve v dopise ze dne 22. 4. 2015 uváděl, že osoby uvedené na internetových stránkách jsou fiktivní, že na stránkách běží automatický skript CRON, který generuje jména a částky každou hodinu, nejde o skutečně uzavřené půjčky.

Žalobce správnímu orgánu dále sdělil, že v období od 1. 1. 2014 do 2. 5. 2015 neuzavřel žádnou smlouvu o spotřebitelském úvěru. V reakci na seznámení se s tím, že zjištěné skutečnosti nasvědčují tomu, že žalobce porušil § 4 odst. 3 v návaznosti na § 5 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele (seznámení s protokolem o kontrole ze dne 14. 5.

2015), v námitkách k protokolu o kontrole argumentoval tím, že jeho jednání nedopadá ani na jednu praktiku uvedenou v příloze č. 1 zákona o ochraně spotřebitele.

V pozdějších námitkách proti kontrolnímu protokolu žalobce namítal, že požadavek na předložení smluv o půjčkách se spotřebiteli, kteří se objevovali na internetových stránkách žalobce spolu s informací, že získali půjčku v určité výši, byl neurčitý, neboť chybělo příjmení spotřebitelů, a žalobce je nemohl identifikovat a dohledat smlouvy na tato jména (na tomto místě žalovaná poukázala na předchozí žalobcovu vyjádření, že od 1. 1. 2014 do 2. 5. 2015 neuzavřel žádnou smlouvu o spotřebitelském úvěru).

Žalobce dále uvedl, že si jeho zaměstnanec situaci špatně vyložil v tom smyslu, že jde o neexistující osoby, domníval se, že jde o automatický skript CRON. Žalobce předložil také čestné prohlášení od správce serveru (správcem serveru je společnost Big Boss SportsWear s. r. o., o které žalobce prohlašuje, že je jedním z jejích společníků). Dále žalobce uvedl, že jmenovaní spotřebitelé získali nabídku půjčky, kterou nakonec nevyužili. Žalobce také namítl, že ve spise je vytištěn pouze text jeho stránek, nikoliv celé stránky i s obrázky.

V odporu proti příkazu žalobce uvedl, že na internetových stránkách www.hotovostonline.cz bylo pod vytýkanou informací uvedeno upozornění, že se nejedná o situaci, kdy byla uzavřena smlouva o půjčce, ale o situaci, kdy bylo spotřebiteli nabídnuto uzavřít smlouvu. K tomu žalobce předložil fotografii předmětných stránek, kde je pod informací, že spotřebitel získal půjčku, výše uvedené upozornění.

Žalovaná k tomu uvedla, že z této fotografie nelze nikterak zjistit datum jejího pořízení (žalovaná na okraj poznamenala, že dne 12. 8. 2016 zkoušela dané stránky načíst, byla však přesměrována na stránky www.debetservis.cz, kde je obsažena obdobná informace: „*Půjčku právě získal(a) L. F., půjčená částka je 30000 Kč*“, a to bez jakéhokoli dalšího upozornění; stránky jsou provozované společností Hotovostonline.cz s.r.o., která je jedním ze společníků žalobce).

Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobcova argumentace byla zcela účelová, tvrzení, že se na internetových stránkách objevovalo upozornění, že šlo jen o nabídky půjček, je naprosto nevěrohodné. Žalovaná považovala spáchání správního deliktu žalobcem za prokázané bez důvodných pochybností.

Žalobce byl s printscreenem ze dne 13. 4. 2015 seznámen, a to usnesením ze dne 15. 1. 2016, čj. ČOI 5696/16/2200, a mohl se k němu vyjádřit, této své možnosti využil. Z printscreenu je jednoznačně zřejmé, že byl pořízen dne 13. 4. 2015 (tedy v době mezi dny, kdy bylo shledáno porušení zákazu nekalých obchodních praktik) a že se na stránkách žalobce žádné upozornění, na které žalobce poukazoval, nenacházelo, stejně jako se na něm dle výtisků internetových stránek žalobce nenacházelo ve dnech 9. 4., 15. 4. a 16. 4. 2015. Skutečnost, že se nejedná o printscreen úvodní stránky, na uvedeném nic nemění, i na stránce „kontakty“ se nacházela informace o tom, že konkrétní spotřebitel získal půjčku v určité výši.

Předmětný printscreen nepochybně mohl sloužit jako podklad pro vydání rozhodnutí (§ 50 odst. 1 a § 51 odst. 1 správního řádu), nebyl pořízen v rozporu s právními předpisy, žalobce s ním byl řádně seznámen a bylo mu umožněno se k němu vyjádřit. Daný printscreen je součástí výtisků internetových stránek žalobce založených do spisu dne 4. 8. 2015 (v usnesení ze dne 15. 1. 2016 je uvedeno, že daný printscreen je ve spisu založen pod pořadovým číslem 22). Skutečnost, že v den, kdy žalobce nahlížel do spisu, nebyl jeho součástí obsah spisu, je sice pochybením, avšak nejedná se o takovou vadu, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (sběrný arch spisu byl generován dne 3. 8. 2016).

Pokud jde o námitku, že osoba, která pořídila printscreen, měla v jiné záložce otevřenou sociální síť Facebook, žalovaná uváděla, že daná sociální síť je při kontrolní činnosti nezřídka využívána, neboť i na této síti dochází k nabídce výrobků a služeb.

Pokud jde o výši uložené pokuty, žalovaná měla za to, že byla řádně odůvodněna. Správní orgán se zabýval všemi kritérii pro určení výše sankce danými § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele. Správní orgán spatřoval v tom, že protiprávní jednání žalobce bylo zjištěno ve třech dnech, přitěžující okolnost, neboť to svědčí o jisté opakovanosti jeho jednání, nejednalo se o nahodilé pochybení. Následky daného správního deliktu byly řádně popsány a vyhodnoceny. Pokud by bylo prokázáno, že došlo k poškození konkrétního spotřebitele, uložená pokuta by byla vyšší. Vycházelo se z možného poškození spotřebitele, které bylo vyhodnoceno jako značné. Správní orgán se rovněž dostatečně zabýval i majetkovými poměry žalobce. Uložená pokuta se neodchyluje v neprospěch žalobce od pokut ukládaných v obdobných případech, správní orgán řádně odůvodnil, proč se jedná o správní delikt vyšší závažnosti. Pokud jde o tzv. otevřená data zveřejněná na internetových stránkách správního orgánu, žalovaná poukázala na to, že mezi porušenými ustanoveními se v daném dokumentu vyskytuje i § 4 odst. 3 v návaznosti na § 5 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Za porušení daných ustanovení, která jsou vyšší závažnosti, se ukládají i sankce ve výši 100.000,- Kč a vyšší, je třeba mít na paměti, že každý případ je odlišný, posuzují se individualizované okolnosti jednotlivých případů. Pokuty uložené pro spáchání správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele nejsou v dané věci relevantní, jedná se o odlišný správní delikt.

Správní orgány obou stupňů se všemi námitkami žalobce řádně zabývaly a dostatečně se s nimi vypořádaly; žalovaná odkázala na své rozhodnutí i na rozhodnutí orgánu prvního stupně. Rozhodnutí jsou řádně odůvodněna, nedošlo k žádné vadě řízení, která by měla vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Z výše uvedených důvodů žalovaná navrhla žalobu zamítnout.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Při jednání před soudem dne 22. 11. 2017 zástupce žalobce i žalovaná setrvali na svrchu rekapitulované argumentaci.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.

Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobci za spáchání správního deliktu dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, k němuž došlo porušením § 4 odst. 3 a § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona, uložena podle § 24 odst. 12 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele pokuta ve výši 70.000,- Kč. Žalobce měl na internetových stránkách www.hotovostonline.cz porušit zákaz používání nekalých obchodních praktik, které byly v rozporu s požadavky odborné péče a byly způsobilé podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele tak, že mohl učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil, tj. uzavřít smlouvu o půjčce. Žalobce měl ve zjištěných případech ve dnech 9. 4. 2015, 15. 4. 2015 a 16. 4. 2015 informovat o aktuálně poskytnutých půjčkách, když uváděl jména fyzických osob a počáteční písmeno příjmení a výši půjčky, kterou tyto osoby získaly [cit. z internetových stránek www.hotovostonline.cz ve stavu ke dni 9. 4. 2015 „Půjčku právě získal(a) F. P., půjčená částka je 10000,- Kč“, dále cit. z internetových stránek www.hotovostonline.cz ve stavu ke dni 15. 4. 2015 „Půjčku právě získal(a) F. E., půjčená částka 9000,- Kč“ a cit. z internetových stránek www.hotovostonline.cz ve stavu ke dni 16. 4. 2015 „Půjčku právě získal(a) Z. D., půjčená částka 9000,- Kč“], ačkoli půjčky v uvedených případech žalobce neposkytl. Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobci rovněž uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Česká obchodní inspekce, Inspektorát Plzeňský a Karlovarský se sídlem v Plzni, provedla kontrolu internetových stránek www.hotovostonline.cz provozovaných žalobcem se zaměřením na kontrolu spotřebitelského úvěru nabízeného prostřednictvím citovaných stránek žalobcem.

Při provedených kontrolách byly inspektory České obchodní inspekce sepsány dne 31. 3. 2015 úřední záznam ID 221503230205701, dne 21. 4. 2015 úřední záznam ID 221504210205701 a dne 30. 4. 2015 úřední záznam ID 221504300205701. O provedené kontrole byl inspektory dále sepsán dne 14. 5. 2015 protokol o kontrole ID 221503310205701, proti němuž žalobce podal dne 14. 5. 2015 námitky. Námitkám bylo částečně vyhověno, a to pokud jde o údajné porušení zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru a o změně některých zákonů, které kontrolou nebylo prokázáno; ve zbytku byly námitky zamítnuty.

Dne 2. 7. 2015 byl ve věci vydán příkaz čj. ČOI 73110/15/2200, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 70.000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, pro porušení zákazu používání nekalých obchodních praktik při nabízení půjček ve smyslu § 4 odst. 3 a § 5 odst. 1 písm. a) tohoto zákona. Proti příkazu podal žalobce v zákonné lhůtě odpor.

V navazujícím správním řízení uplatnil žalobce v rámci své procesní obrany řadu námitek, v nichž upozorňoval na dle jeho názoru nezákonný postup České obchodní inspekce, a zejména navrhl k důkazu čestné prohlášení správce virtuálního serveru Big Boss Sports Wear s.r.o. a fotografii úvodní stránky www.hotovostonline.cz, která prokazovala, že pod vytýkanou informací o aktuálně poskytnutých půjčkách stálo upozornění „Výše uvedené sdělení neznamena, že došlo k uzavření smlouvy o půjčce, ale pouze, že byl učiněn návrh na uzavření smlouvy“, čímž byly spolehlivě zpochybněny dosavadní závěry České obchodní inspekce.

Na žalobcovu obranu reagovala Česká obchodní inspekce tím, že do spisu vložila tzv. printscreen, tj. obraz inkriminované webové stránky ze dne 13. 4. 2015, z něhož má vyplývat, že v době kontroly nebyla shora uvedená vysvětlující informace na stránkách www.hotovostonline.cz uvedena. Dle vlastního vyjádření prvoinstančního správního orgánu, printscreen nebyl součástí žádného úředního záznamu ani protokolu o kontrole, nýbrž byl do správního spisu vložen až následně.

Rozhodnutím České obchodní inspekce, Inspektorát Plzeňský a Karlovarský se sídlem v Plzni, ze dne 17. 2. 2016, čj. ČOI 19774/16/2200, byla žalobci uložena pokuta ve výši 70.000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč (viz výše). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání, kterým napadl všechny jeho výroky, když rozhodnutí považoval za nezákonné. O podaném odvolání rozhodl Ústřední inspektorát České obchodní inspekce napadeným rozhodnutím tak, že jej postupem dle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl a rozhodnutí prvoinstančního orgánu potvrdil.

Podle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, *obchodní praktika je nekalá, je-li jednání podnikatele vůči spotřebiteli v rozporu s požadavky odborné péče a je způsobilé podstatně ovlivnit jeho rozhodování tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil.*

Podle § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele, *užívání nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků, při nabízení nebo poskytování služeb či práv se zakazuje. Nekalé jsou zejména klamavé a agresivní obchodní praktiky.*

Podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, *obchodní praktika je klamavá, je-li při ní užit nepravdivý údaj.*

Podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, *výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel se dopustí správního deliktu tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik.*

Podle § 24 odst. 12 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele, *za správní delikt se uloží pokuta do 5 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a) a b), odstavce 4, odstavce 7 písm. a), f), j) a odstavců 8, 9 a 11.*

Podle § 50 odst. 3 správního řádu, *správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena*

povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

Podle § 51 odst. 1 správního řádu, *k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy.*

Předmětem řízení před správními orgány byla otázka spáchání správního deliktu žalobcem ve smyslu § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele ve spojení s § 4 odst. 3 a § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona.

Jádrem sporu je relevance celkem čtyř listin, které správní orgány vzaly jako rozhodující důkazy pro závěr o žalobcově delikttní odpovědnosti, zatímco žalobce jejich význam coby důkazu relativizuje. Jedná se o tři výtisky webových stránek společnosti žalobce (ze dne 9., 15. a 16. 4. 2015) a tzv. printscreen (tedy sejmutí obrazu, který je na monitoru) stránek ze dne 13. 4. 2015. Soud primárně obrátil pozornost na žalobcovo tvrzení o printscreenu jako nezákonně získaném důkazu.

S takovým tvrzením se nebylo možné ztotožnit. Nezákonným, příp. nezákonně získaným důkazem je důkaz, který byl získán způsobem, který zákon vylučuje. To se v daném případě nestalo, neboť sotva lze hovořit o nezákonném (nezákonně získaném) důkazu v případě, kdy správní orgán učiní součástí důkazního materiálu tištěnou podobu obrazu na monitoru. Otázkou však je, zda byl printscreen v žalobcově případě použit jako důkaz v souladu se správním řádem.

Předně, podle § 18 odst. 1 správního řádu platí, že „o ústním jednání a o ústním podání, výsledku svědka, výsledku znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořádit obrazový nebo zvukový záznam.“ V dané věci byl onen printscreen vložen do spisu (bez sepsání protokolu, či pořízení obrazového nebo zvukového záznamu) v srpnu 2015, o čemž byl žalobce informován usnesením ze dne 15. 1. 2016. Jistě, striktně vzato došlo tímto postupem k porušení § 18 správního řádu, nicméně žalobci byl obsah printscreenu zaslán v řečeném usnesení, jímž byl zároveň vyzván k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Tedy, došlo k procesní vadě, avšak její intenzita nedosahovala takových parametrů, aby mohlo dojít k vlivu na zákonnost rozhodnutí.

Významnější skutečností je ovšem fakt, že žalobci byla kladena za vinu jednání, kterých se měl dopustit ve dnech 9., 15. a 16. 4. 2015. Vzhledem k charakteru žalobcových pochybení a způsobu, jakým mu byla ze strany správních orgánů prokazována, však nemůže být jako důkaz použit printscreen obrazovky monitoru ze dne 13. 4. 2015, neboť ten zachycuje pouze situaci z toho dne a ve vztahu ke dnům jiným je jeho výpovědní hodnota nulová. Takové použití důkazu lze přirovnat situaci, v níž by bylo žalobci prokazováno překročení nejvyšší povolené rychlosti ve dnech 9., 15. a 16. 4. 2015 radarovým záznamem pořízeným dne 13. 4. 2015. Z tohoto pohledu byl proto printscreen jako důkaz v žalobcově věci nepoužitelný.

Soud se dále zabýval důkazní relevancí tří výtisků webových stránek společnosti žalobce ze dne 9., 15. a 16. 4. 2015.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 8. 2016, čj. 1 As 80/2016 – 30, dospěl mj. k následujícím závěrům: „[31] Cest k prokázání obsahu internetové stránky je tedy více. Snímek obrazovky i pouze vytištěná stránka jsou přípustnými způsoby. (...)

[32] Věrohodný způsob zachycení obsahu internetových stránek závisí na tom, jakou část obsahu stránek je třeba dokázat. Např. pokud je třeba dokázat tvrzení uvedené v textu publikovaném na internetových stránkách, postačí vytištění části stránky s textem bez grafických prvků. Z judikatury Nejvyššího správního soudu je v takových situacích patrné, že právě tímto způsobem soud činí skutková zjištění vyplývající z obsahu internetových stránek (srov. rozsudek ze dne 4. 3. 2009, č. j. Pst 1/2008 – 66, bod 35). Pokud ovšem nepůjde pouze o text, ale i jím doprovázené grafické prvky (např. obrázky zboží, ilustrace atp.), zachycení obsahu stránky musí být provedeno tak, aby relevantní grafické prvky nebyly deformovány či eliminovány.

[33] Způsob zachycení obsahu internetových stránek předurčuje rovněž to, **zda je předmětem dokazování otázka, zda konkrétní informace s konkrétním obsahem na stránkách publikována byla** (např. zda byl na internetu publikován dehonestující článek), **anebo je předmětem dokazování absence určité informace na internetové stránce** (např. právě neuvedení povinných náležitostí reklamy). **Zatímco v prvním případě by vytištění internetové stránky dokumentující pouze existenci prokazované skutečnosti dostačovalo, ve druhém případě je třeba zachytit podobu internetové stránky komplexněji. Je třeba zdokumentovat všechny prvky internetové stránky, které by reálně byly schopné nést určité sdělení, které na stránkách má absentovat.** (...)

[36] Z výše uvedeného ilustrativního srovnání stránek soudu je nicméně zřejmé, že zachycením internetové stránky tiskem se mohou vytratit nejenom určité grafické prvky, ale i prvky obsahující plnohodnotný text a veškeré odkazy směřující uživatele na další informace. Přitom právě v těchto částech se zákonem požadované informace o úvěru mohly jasně, výstižně a zřetelně nacházet.“.

Ve věci souzené krajským soudem šlo právě o situaci, kdy správní orgány dokazovaly žalobci, že určitá konkrétní informace (věta „Výše uvedené sdělení neznamená, že došlo k uzavření smlouvy o půjčce, ale pouze, že byl učiněn návrh na uzavření smlouvy“) součástí webových stránek nebyla. Bylo proto nezbytné, aby byly zdokumentovány všechny prvky internetové stránky, které by byly reálně schopné nést určité sdělení, které má na stránkách absentovat. To se však nestalo, jako důkaz byly použity pouze prosté výtisky webových stránek společnosti žalobce ze dne 9., 15. a 16. 4. 2015. Jak je ale uvedeno v rozsudku kasačního soudu, **zachycením internetové stránky tiskem se mohou vytratit nejenom určité grafické prvky, ale i prvky obsahující plnohodnotný text a veškeré odkazy směřující uživatele na další informace. Přitom právě v těchto částech se zákonem požadované informace o úvěru mohly jasně, výstižně a zřetelně nacházet.** Za takové situace bylo ovšem nutné, aby správní orgány podpořily své závěry ještě dalšími důkazy. To neučinily, a tak nedostály své povinnosti zjistit skutkový stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Ty přetrvávají, čemuž je tak hlavně díky způsobu zachycení obsahu internetové stránky, ze kterého nelze jednoznačně dovodit, že požadované informace na internetové stránce uvedeny nebyly. V dalším řízení musí správní orgány zachytit obsah veškerých částí internetových stránek, ve kterých mohly být informace naplňující požadavky zákona uvedeny. Alternativně mohou správní orgány doplnit dokazování v

tom smyslu, že prvky internetové stránky, které byly vytištěním stránky eliminovány, požadované informace neobsahovaly.

Shrnuto, vzhledem k uvedenému soud napadené rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 1 zrušil pro vady řízení a současně vyslovil, že věc se vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že k pochybení, které soud vytkl správním orgánům, došlo v první řadě při rozhodování prvoinstančního správního orgánu, soud pro vady řízení zrušil i rozhodnutí České obchodní inspekce, Inspektorátu Plzeňského a Karlovarského se sídlem v Plzni, ze dne 17. 2. 2016, čj. ČOI 19774/16/2200 (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Soud se za takové situace nezabýval námitkou týkající se přiměřenosti výše uložené pokuty, neboť ve chvíli, kdy zpochybnil správními orgány zjištěný skutkový stav, by byla úvaha nad výší pokuty předčasná.

Soud neprovedl žalobcem požadovaný důkaz, aby ČOI předložila seznam rozhodnutí, v nichž byla ukládána pokuta za týž správní delikt, jakého se měl dopustit žalobce, neboť by to, vzhledem k důvodům, které vedly soud ke zrušení napadeného i prvoinstančního rozhodnutí, bylo zjevně nenadbytečné.

[V] Náklady řízení

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem. Žalobci byla přiznána náhrada důvodně vynaložených nákladů ve výši **13.200,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a dále z odměny advokáta za tři úkony právní služby ve výši 3.100,-Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „advokátní tarif“). Za oceněné úkony právní služby se považují převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a účast na jednání dne 22. 11. 2017.

Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

P o u č e n í: *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

V Plzni dne 22. listopadu 2017

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu